Estée Velier

Inimi în bătaia vântului

O poveste de suflet de-a lui Dunn

Septembrie 2019

O povestire adiacentă

volumelor de aventuri

”Hoțul de cai” și ”Pe fregată”

Copyright © 2019 by Estée Velier
Toate drepturile de proprietate intelectuală sunt rezervate.
Orice reproducere a textului fără permisiunea scrisă a autoarei,
exceptând citatele folosite în recenzii, este strict interzisă.
Coperta Liang Fei / Creative Commons Zero

Sunt urma unui vis nebun,
Sunt vântul abătut din drum,
Sunt fericire transformată în scrum.

Pe panta pe care apucaserăm după ce trecuserăm de fânețe, împușcăturile răsunau cu furie în urma noastră, împingându-ne sa urcăm muntele și s-o tăiem printr-un mărăciniș verde atât de stufos, încât abia puteam trece prin el.

Numai noi scăpaserăm vii din atacul din vale și asta ar fi trebuit să ne fie suficient să fugim de acolo fără să ne mai gândim la polițele în valoare de milioane de ducați însușite mai devreme, cu lupta de rigoare, de la oamenii Baronului și pierdute apoi în lupta cu patrulele, însă, cum nici eu, cel care le pierduse, nici Dunn, aliatul nostru în acțiunea asta, nu putuserăm lăsa așa simplu totul de izbelițe, ne întorseserăm și le recuperaserăm …

Fapt ce ne adusese într-un sfârșit aici, în acest punct-limită, în care căutam cu disperare un loc în care să ne ascundem de primejdie sau măcar de unde să putem riposta cu eficiență, căci noi eram doi, iar ei douăzeci. Nu ne permiteam să risipim proiectilele de care mai dispuneam.

- Iute, Melchior !! Să nu-i lăsăm să se apropie !!

Gâfâind întretăiat, îl urmam în foșnetul frunzișului aproape orbește, înecat de praful stârnit și învinețit de tot ce mă loveam, când deodată, ne-am oprit amândoi la marginea terenului pietros ce ni se deschidea înainte …

- Acolo !! La stâncile acelea !! În spatele lor, vom fi la adăpost !! Hai, repede !! zise Dunn luând-o iar la fugă.

Și abia ce-am apucat să ne trântim în locul cu pricina, că urmăritorii se și iviră la lizieră, unde, derutați de schimbarea de peisaj, dar mai ales de dispariția noastră, stătură un moment să se dumirească.

- Încolo !! arătă Căpitanul. Încolo !!

Și o și porniră în direcția noastră. Numai că atacul nostru îi opri. Și pricepând că n-aveau cum înainta acum prin spațiul acela, fără a se trezi inutil cu un proiectil în piept, au dat înapoi până la limita de siguranță, unde s-au așezat în tăcere printre arbuști, așteptând să se întunece. Momentul cel mai prielnic pentru asalt.

- Un ceas și jumătate până vor da năvală … Crezi că vom putea scăpa ?

- Cu puțin noroc, da … Am văzut că te descurci cu pistolul, chiar și de la distanțe mai mari … Însă, Skander tot n-ar fi trebuit să te trimită aici, Melchior. Asta era treabă pentru oameni cu experiență, nu pentru puști.

- Nu sunt un puști, Dunn … Iar Skander n-a avut de ales, dat fiind că doar eu știam cum arăta trimisul Baronului. Dar, chiar și de nu m-ar fi trimis el, eu tot aș fi venit, deoarece prin Riga n-am fost niciodată și voiam să văd cum e.

- Însă, acum a-i putea-o sfârși aici. Oamenii Broscoiului nu te vor ierta, de te vor prinde cu mine. Nu le va păsa că nu ești pirat și te vor spânzura în piața publică chiar mâine în zori de vor avea vreme, fără nici o judecată.

- Ar vrea ei … Dar am mai scăpat din situații dificile. Nu voi atârna în ștreang când poftește un Guvernator. Deoarece Skander nu va lăsa să-i scape polițele astea. Sigur va trimite pe Nor sau pe Vald după ele. Ca și după mine …

El lăsă capul în jos.

- Vald …

Murmurul lui mă surprinse. Și deodată mi-am amintit cum *aceeași expresie* o vedeam și pe chipul lui Vald, ori de câte ori numele lui Dunn era menționat pe corăbiile Baracudelor. *Aceeași* expresie, ce părea a-i aminti de ceva trist și-l făcea să se izoleze în sine pentru câteva momente.

- Știi, Dunn … De câte ori se întâmplă să-ți audă numele, Vald reacționează la fel … Iar când știe că urmează să te întâlnească - la tratative, de exemplu - nici lui nu pare a-i veni prea ușor să te aibă înaintea ochilor …

Ridicând încet capul, Dunn privi un moment în zare ca într-un capitol îndepărtat al vieții sale, concentrat asupra unor fapte, pe care poate i-ar fi fost mai bine să le uite, după cum arăta.

- Însă, treaba parcă n-are a face cu lupta voastră pentru prăzi … Parcă e altceva la mijloc …

El oftă, nesigur dacă să povestească ceea ce probabil nu mai povestise nimănui.

- Vă știți mai demult ? I-ai făcut ceva ?

El privi norii imobil.

- Vald … Vald și cu mine ne știm de cinci ani … Am fost prieteni pe uscat …

Huh ? Am făcut ochii mari.

- Prieteni ?! Cu tipul acela distant ?!

El nu răspunse. Miji doar pleoapele parcă cu o urmă de părere de rău.

- Și cum ați devenit inamici ?

- Nu suntem inamici. Doar că nu mai suntem apropiați.

O ceartă ? Nah … Asta arăta mai serios de atât.

- Pot să întreb de ce ?

Tânărul oftă.

- E o poveste mai lungă.

- Avem timp – am observat eu azvârlind o privire pe deasupra stâncii după urmăritori.

Se uită și el și văzând că, într-adevăr, patrulele nu dădeau semne de atac, se așeză la loc.

- Ei bine … Din vina mea …

- Eh ?

Respirând adânc, Dunn fixă un alt moment iarba din apropiere.

- Pe vremea aceea - începu el istorisirea - amândoi trăiam în Ceruzi. În capitală, fiecare cu familia sa. El, fiu al unui nobil din Vechea Aristocrație. Eu, parte a Noii Aristocrații - nepotul unui mic burghez, proprietarul unei fabrici de dulcețuri și lichioruri, care se întâmplase să scape - într-o noapte târziu pe când se întorcea acasă de la fabrică - viețile regelui și a fratelui lui aflați incognito prin oraș și astfel, să fie înnobilat, primind titlul de Cavaler și un mic Domeniu în stăpânire. Titlu și Domeniu moștenite de tatăl meu și urmând a-mi reveni mie după moartea sa.

Făcu o pauză, iar eu m-am uitat la el cu și mai multă uimire. *Dunn și Vald erau fii de nobili ?! Da ... Avea ceva sens treaba asta*, deoarece ambii erau foarte diferiți de restul piraților. Însă, cum trecuseră ei de cealaltă parte a baricadei ? Până acum n-auzisem niciodată de nobili care să devină piați.

- Ca fiu unic, îmi petreceam majoritatea timpului ajutându-mi părinții cu administrarea Domeniului și a fabricii, însă săptămânal mai mergeam și la un atelier de sculptură în lemn, unde învățam să modelez în miniatură, un interes pe care mi-l descoperisem de câțiva ani și pe care-l practicam cu multă bucurie. Acolo l-am întâlnit pe Vald, ce împărtășea aceeași pasiune și cu care m-am înțeles bine încă din primele zile. Ne-am împrietenit și am căpătat încredere unul în celălalt, în scurtă vreme ajungând ca frații, mereu împreună pe la baluri, teatru, întreceri, ignorând cu inocență diferența de statut. Nu ne păsa de asta. Eram mult prea tineri pentru astfel de orgolii și suficienți de deștepți să știm că nu contau. Noi ne apreciam pentru ceea ce eram, nu pentru numele pe care-l purtam. Și chiar nevizitându-ne acasă, prietenia noastra era la fel de frumoasă. Eu și Vald ne purtam în lume ca și cum legile ei nescrise nu ne priveau câtuși de puțin.

Apoi, crescând notorietatea atelierului, Maestrul a fost invitat să organizeze o expoziție în parcul palatului regal, eveniment la care am

participat și noi în calitate de artiști-ucenici, amândoi fiind astfel prezentați suveranei și doamnelor sale. Expoziția a impresionat și toate lucrările au fost achiziționate.

Curând după aceea, Vald a fost trimis de familia sa în vest pentru a urma o școală de ofițeri. A lipsit un an, timp în care ne-am văzut doar de două ori, însă asta nu ne distanțase defel. Eram la fel de apropiați ca înainte. El poate un pic mai matur decât mine, un pic mai sobru decât îl știam, altfel toate identice. Ne-am arătat ce mai învățasem. El mi-a lăudat progresul în sculptură, eu pe al său în mânuirea armelor. Ne-am promis să ne ajutăm a ne îmbunătăți abilitățile în aria în care rămăsesem în urmă și ne-am povestit ce-am mai făcut între timp. Și evident, despre fetele care ne plăceau, deoarece eram deja la vârsta aceea. Și mai mult eu decât el, căci pare-se aveam mai multe de spus. El mi-a mărturisit doar că-i plăcea o fată din Vechea Aristocrație. Eu, că suspinam după o zeiță coborâtă din ceruri. Nu i-am spus cine era și nici că mă întâlneam deja cu ea de câteva luni ...

Huh ? Ultimele cuvinte mă făcură mai atent la poveste.

- O domnișoară din suita reginei cumva ?

El, ascultând zgomotul apelor, dădu din cap.

- Da … Fiica unui Marchiz, recent introdusă în societate și atât de frumoasă, încât îmi răpise inima de la prima privire … O fată care nici nu îndrăznisem să sper că și-ar aminti de mine, dar care mi-a făcut onoarea de a-mi zâmbi când ne-am întâlnit iar la un dineu, de a conversa puțin cu mine la o vânătoare, de a accepta chiar invitația mea la dans la Balul Primăverii, unde era prezentă toată nobilimea. Apoi, de a trece ea însăși pe la atelier, spre surpriza tuturor, pentru a comanda mai multe lucrări …

- Voia să te vadă și ea ? am ghicit eu.

- Așa părea … Așa nădăjduiam din tot sufletul, deoarece deja nu-mi mai puteam lua gândurile de la ea … Și în ziua livrării, am mers singur la palat - cu o scrisoare de scuze din partea Maestrului, care, întârziat de niște treburi într-o altă provincie, nu mă putuse însoți. Ea m-a primit pe terasă arătându-se încântată de figurine și întrebând mai multe despre meșteșugul meu. Un mic scheunat ne-a întrerupt atunci conversația, iar ea, trecând în spatele unui vas cu plante înalte, s-a lăsat în genunchi lângă un cățel ce părea bolnav. Mângâindu-l și luându-l în brațe, mi-a spus că, într-adevăr, patrupedul se simțea rău de la o vreme, că nici un veterinar nu știa ce avea, că o îndurera să-l vadă suferind astfel, dar că era prea atașată de el ca să-l abandoneze. Eu, văzând cum îi păsa de bietul animal, m-am gândit ce să fac. Iubind dintotdeauna câinii, crescusem până atunci mai mult de o duzină de toate rasele și învățasem câte ceva despre ei. Firește, nu știam dacă o să pot salva cățelul, însă, dacă tot nu-i mai dădea nimeni zile, puteam face o încercare de mi se îngăduia. Am întrebat-o, deci, dacă ar vrea să-l lase în grija mea o perioadă, iar ea, din milă pentru el, a acceptat.

- I-ai dat sperante …

- Voiam să-i dau mult mai mult, Melchior … Și *sufletul* dacă i-ar fi fost de folos …

- Și n-a fost cu putință ? N-ai putut salva cățelul ?

- Cățelul ? repetă el absent. Ah, cățelul s-a însănătoșit în câteva luni - timp în care ea a trecut să-l vadă aproape în fiecare săptămână, în parcul mai puțin umblat unde o așteptam cu patrupedul.

Tăcu un moment ca să-și așeze gândurile. Nu l-am tulburat.

- Așa am descoperit cât de multe aveam să ne spunem … Iar după ce i-am înapoiat companionul, am continuat să ne vedem, trecând astfel alte șase luni. Se împlinea un an de când ne întâlniserăm prima oară, iar legătura noastră se

întărea constant. Aproape că nu era zi în care să nu ne vedem și să petrecem măcar un ceas împreună ...

Nevoia de a fi cu persoana pe care o iubești – mi-am zis eu cu gândul la Senne. Cine poate rezista chemării ei ?

- Și Marchizul era de acord cu asta ? m-am mirat eu. Mare noroc pe tine …

El oftă.

- Marchizul nu știa … Cum i-aș fi putut cere oficial permisiunea de a o curta ?

Tonul lui moale mă făcu să-mi pară rău pentru el. Da … Treaba era delicată și cam fără rezolvare.

- Ne vedeam în secret, cu sprijinul guvernantei ei - cu toate că *nu-mi plăcea* ce făceam. Simțeam că *nu asta* era calea pe care trebuia să merg. Însă, piedica nu era din vina mea și nici fără Esther nu mai puteam respira. Trebuia să o văd, indiferent de împrejurări.

Indiferent ? l-am privit eu incert. Ce spunea acolo ? Îi anihilase oare iubirea judecata ?

Nu exista ”indiferent de împrejurări”, deoarece, chiar și deținând un titlu, familia sa nu era în fapt tratată ca făcând parte din Aristocrație - Vechea Aristocrație privind cu superioritate Noua Aristocrație, neacceptând-o decât formal și neprimind-o în sânul ei. Cele două Aristocrații nu se amestecau prea mult nici după două sute de ani. În lipsa unor evenimente majore care să zguduie aceste prejudecăți bine împământenite, trebuia să treacă mult mai mult ca originile modeste ale Noii Aristocrații să fie uitate și astfel, să devină parte a Vechii Aristocrații.

Cuiva ca Dunn, un mic nobil aflat abia la a treia generație, pur si simplu nu i se permitea să curteze o fată de rang superior.

- Împrejurări care, din nefericire, nu se limitau doar la diferența de statut dintre familiile noastre, ci mai aveau a face și cu toți cei care o admirau, deloc puțini, și care, neavând habar că inima ei deja îmi aparținea mie, încercau asiduu să o cucerească. Desigur, majoritatea erau tineri de familie bună, instruiți și cizelați, mânați de intenții onorabile, deoarece Marchizul n-ar fi permis oricui să ajungă în preajma fiicei sale, însă, printre aceștia mai erau și neisprăviți, care, în baza statutului familiilor lor, profitau de situație pentru a-i trimite daruri și îndesi vizitele. Și tocmai de prezența unor astfel de indivizi aș fi vrut eu să o feresc, de mi-ar fi stat în putere - un lucru care mă frământa pe atunci mai mult decât propria mea fapta nedemnă - în special a unuia Aren, un filfizon spoit în om respectabil, cu purtări tot mai mojice în spatele Marchizului. Atât de mojice, încât nici nu mi-am crezut urechilor când am auzit de ultima. Nu mai puteam tolera ca ființa pe care o iubeam să fie grosolan hărțuită de un mizerabil … Și am decis să-l confrunt, chiar dacă legătura mea cu Esther nu era oficială și n-aveam nici un drept să mă amestec în familia Marchizului.

El, cum era de așteptat, a refuzat cu obrăznicia-i caracteristică, iar eu, scos din sărite, l-am pocnit, crezând că era destul să-l fac să renunțe și să-și bage mințile în cap, însă el furios a tras sabia și m-a atacat. Lupta a fost scurtă, deoarece loviturile îi erau la fel de dezlânate ca și mintea și spre frustrarea lui, a ieșit cam șifonat din ea. A priceput, totuși, că nu glumeam când, proptindu-i sabia în gât, i-am spus să nu îndrăznească să se mai apropie de Esther, căci, de atunci a dat înapoi și a încetat cu vizitele-i nedorite.

O mică temere mă făcu să-l privesc din nou. Da, procedase bine punând lucrurile la punct, însă nu uitase că ”iarba rea nu piere”, nu ?

- Și într-o zi, la scurt timp după ce Esther îmi mărturisise întâia oară că voia să fie cu mine, m-am îmbarcat, trimis de tata, pe un vas ca să merg la o

întâlnire cu niște furnizori din Amons. Călătoria dus-întors ar fi trebuit să dureze o săptămână și să decurgă fără probleme, în pofida norilor strânși la orizont și a mării cam agitate. Echipajul era experimentat, vasul, dintre cele mai solide. Nimeni nu se îngrijora de ploaia ce avea să vină. La apus, am ridicat pânzele și am ieșit în larg, odată cu refluxul.

Furtuna ne-a abătut mult de la traiectoria setată și curenții ne-au izbit de stânci, sfărâmându-ne corabia. Ore întregi m-am luptat în beznă să nu mă înec, până ce m-am trezit epuizat pe fundul unei bărci sub un soare dogoritor. Nu știam când se terminase totul și nici cât timp zăcusem fără cunoștință. Poate o zi, poate mai multe … fiindcă rațiunea îmi funcționa cu sincope, ca un orologiu vechi și ruginit, iar memoria nu mai colecta decât zgomotele înfiorătoare cu care vasul se rupsese în bucăți și eforturile-mi disperate de a mă agăța de ceva și a rămâne în viață. Uneori, mi se părea că naufragiul și legănatul bărcii erau halucinații de la febră, alteori, îmi spuneam că trebuiau să fie un vis urât. Derutat, am încercat să mă înalț în capul oaselor ca să văd unde eram, dar dureri ascuțite, iradiindu-mi puternic de prin tot corpul, m-au trântit înapoi smulgându-mi un strigăt, pe care nici nu l-am recunoscut ca aparținându-mi. Halucinațiile nu mai erau halucinații. Rănit și abia conștient, pluteam singur în derivă pe o nesfârșită și fantomatică întindere de ape.

Dunn tăcu. Eu am încercat să-mi imaginez stările unui naufragiat.

- Zilele și noptile se scurgeau unele după altele precum valurile ce alunecau pe lângă barcă. Nu le mai deosebeam și nici nu mă mai oboseam să le țin numărul. Setea mă chinuia mai rău decât soarele orbitor, iar apa sărată mă tortura necruțătoare la fiecare azvârlire pe pielea-mi încinsă, până când și gemetele acelea mi s-au stins și am început să delirez. Zăream țărmul și ținuturile de acasă cum se apropiau și se depărtau în pâclă. Zăream o fată fără chip cum alerga să mă întâmpine pe aleea pietruită … dar fără a o recunoaste

sau a înțelege ce spunea. Judecata îmi era din ce în ce mai începțoșată și leșinam tot mai des.

În cele din urmă, m-am trezit sub îngrijirea unei femei, ce încerca să mă facă să înghit o supă. Atât de slăbit eram, încât îmi lipsea până și puterea de a mă hrăni singur. Tot ce nu murise în mine încă era sentimentul că undeva, într-un loc fără nume, cineva mă aștepta ... În rest, eram o carcasă spartă căreia oceanul îi spălase toate amintirile.

Salvatoarea mea însă hotărâse să nu rămân o epavă, dacă tot respiram.

M-a îngrijit, veghindu-mă până ce m-am întremat suficient cât să mă țin pe picioare și să ies din casă. Când am întrebat-o unde eram, am descoperit că vorbea o limbă complet străină mie, iar după ce, ajutat de chipul lui Esther, mi-am recuperat si memoria, am plecat să explorez împrejurimile în căutare de lămuriri. Astfel, am mers zile la rând oriunde mă duceau picioarele, până într-o după amiază când am dat peste o așezare nu prea mare, dar cu multă forfotă pe ulițele-i strâmte. Nădăjduind că acolo voi găsi pe cineva care să vorbească limba mea, m-am apropiat de un grup de băieți cam de-o seamă cu mine, care se opintea să scoată o căruță intrată cu o roată în șanț, întrebând în ce direcție era cel mai apropiat port. Confuzi din pricina cuvintelor fără sens, ei m-au privit întâi în tăcere, după care, izbucnind deodată, m-au îmbrâncit cu ostilitate, arătându-mi clar să plec din satul lor. Eu, ca să evit necazurile, m-am retras și îndesându-mi pălăria ponosită pe cap, am vrut sa mă întorc în pădure, când, asmuțită de aceiași indivizi, o haită de dulăi s-a repezit să mă sfâșie. M-am apărat cu toiagul, însă aș fi sfârșit-o rău, dacă un batran înalt și uscățiv, cu păr vraiste și hainele în petice, nu s-ar fi zorit să-mi vină în ajutor. Văzuse că eram străin de locurile acelea și precaut, m-a tras la adăpost în coliba sa, unde a început să mă descoasă stâlcit, chiar în graiul meu. Cine eram, ce căutam

acolo, de unde veneam. Iar eu, bucuros să aflu pe cineva cu care să mă înțeleg, i-am povestit cum am naufragiat și cum m-a îngrijit femeia aceea bună.

- Da, femeia aceea și-a pierdut feciorul pe mare într-o furtună, așa cum era să o pățești și tu. Băiat tânăr și voinic, pescar din fașă ! Da' ce să-i faci ... N-a avut zile.

- Unde suntem ?

- În largul celor mai izolate ținuturi populate de lumea voastră. Aici ești pe una dintre Insulele Unyo, o formațiune de pământuri cu istorie veche, dar pe care n-o vei găsi marcată pe nici una din hărțile voastre, deoarece curenții te-au purtat mult în nord, în ape în care nimeni de pe continent n-a ajuns să navigheze din cauza Marii Barieri de Ghețuri Plutitoare și a Cețurilor-Caracatiță.

- Cât de departe suntem de continent ?

Înțelegând rostul întrebării, el a clătinat din cap, strângând din buzele vinete.

- Din experiența mea de marinar, aș zice să-ți iei gândul de la o asemenea aventură. Sunt mii de mile până acolo și primejdii la tot pasul. Mulțumește cerului că ești întreg, băiete și nu te harzarda. Marea nu iartă pe nimeni.

- Dar mă așteaptă cineva acasă ! Cineva care nu știe că trăiesc ! Și care ...

- Oricine trăiește la țărm știe că trebuie să-l uite pe cel ce nu s-a întors când ar fi trebuit.

- Nu ... Nu ... Eu trebuie să mă întorc ! Trebuie să merg acasă ! N-o pot lăsa să creadă că am pierit ! I-am promis că mă voi întoarce și ... și ...

Voiam să spun că deja nu-mi mai imaginam viața fără ea și că tot ce-mi doream era să o am lângă mine până la sfârșitul zilelor mele, însă chinul din inimă îmi tăia cuvintele. Bătrânul se uita la mine cu multă milă, oftând greu și dezarmat.

- Atunci, va trebui să mergi la Paya. Acolo vei găsi o corabie care să te ducă în Sud.

- Paya ? Asta unde e ? Cum ajung acolo ?

- E spre răsărit, însă întâi va trebui să plătești un pescar ca să te ducă la Tsuna, insula unde se adună negustătorii de pește pentru licitațiile săptămânale, apoi un altul să

te ducă la Paya, locul unde se încarcă mărfurile contractate. Acolo, dacă ești isteț, vei găsi un Căpitan care să te lase să dormi în cală în schimbul ajutorului pe punte, iar dacă și vasul pe care te vei îmbarca, va trece cu bine de marile obstacole de care ți-am zis și care trasează granița cu lumea voastră, atunci vei putea spera că, într-o bună zi, vei ajunge acasă.

Ușurat că aflam încotr-o trebuia să o iau ca să mă întorc pe continent, am vrut să-i strâng mâinile în semn de recunoștință, dar el nu mă lăsă, spunând că eu aveam nevoie de mai mult noroc decât avea el de mulțumiri și făcându-mi semn să mă așez la loc.

- Băiete, ceea ce vrei să faci nu va fi o treabă ușoară. Vei avea multe de înfruntat. Nu cunoști drumurile, nu vorbești limba. Pe aici, poți fi oricând luat drept hoț sau tâlhar. Poți fi chiar întemnițat sau mai rău. Localnicii nu-s deloc prietenoși cu străinii, după cum ai văzut.

- Am să rezist. Am cel mai bun motiv să răzbat.

El dădu din cap cu speranță.

- Poate vei reuși, cine știe ... Însă, bagă de seamă. Nu ieși în evidență și nu te încrede în nimeni. Fii vigilent și persistă în ceea ce ți-ai pus în minte, totuși nu-ți fă iluzii că vei ajunge acasă mai devreme de doi ani.

- Doi ani ?! am exclamat eu. Dar nu poate fi atât de departe ! Dacă mi-a luat o săptămână ca să ajung în insulele astea cu o barcă fără vâsle, cu un vas ar trebui să fiu înapoi în două zile !

- Probabil că ți-a luat șapte opt săptămâni, băiete, de aceea ești atât de slăbit acum, deși e surprinzător că ai supraviețuit atât. Continentul e foarte departe de aici și ca să ajungi acolo va trebui să navighezi împotriva mareelor spontane și acelorași curenți puternici care te-au târât încoace, treabă pe care nici cei mai experimentați Căpitani n-o găsesc ca fiind ușoară ... Pe urmă, de vei reuși să te îmbarci pe un vas, acela va fi unul comercial, care va face escale dese pentru a încărca și descărca mărfuri. Mai pune la socoteală furtunile ce te vor abate din drum, timpul pierdut cu repararea avariilor,

posibile revolte ale echipajului și atacurile piratерești. Toate ți se vor pune în cale și te vor întârzia. Nu vor ieși multe după cum ai plănuit, drept urmare, de vrei să-ți mai vezi familia, încarcă-te cu multă răbdare, fiule.

Ascultându-l, eu strângeam haina în pumn, cu gândul la Esther. El, ridicându-se anevoie de pe scaun, merse la un scrin scorojit de lângă perete, în care căută printre vechiturile îngrămădite acolo, mormăind în barbă.

- Ah ! Iată-le !

Și scoase dintr-o cârpă jerpelită niște mici obiecte strălucind în diferite culori.

- O să ai nevoie de bani de drum. Aceste bijuterii mi-au fost dăruite de o aristocrată pe care am salvat-o dintr-un naufragiu cu mult timp în urmă. O să iei bani buni pe ele de vei ști să te târguiești și-ți vor ajunge o vreme pentru cheltuieli absolut necesare.

Mi le puse în mână și dădu să se întoarcă. Eu, prinzându-l de mânecă, i-am explicat :

- Nu pot primi ceva ce v-a fost oferit în semn de recunoștință.

Și i le-am întins, însă el refuză să le ia înapoi.

- N-am salvat-o pe femeia aceea ca să primesc ceva în schimb, cu toate că doar pe ea am scăpat-o atunci de la înec. În ochii mei, aceste obiecte n-au nici o valoare, în mâinile tale însă vor folosi la ceva. Aș vrea să te pot ajuta cu mai mult, băiete, însă n-am cum. De aceea, primește-le, te rog. E probabil ultimul lucru pe care-l mai pot face pentru cineva, înainte de a pleca din această viață.

I-am mulțumit bătrânului cu voce tremurată. El m-a bătut pe umăr, spunându-mi să mă grăbesc și urmărindu-mă din prag cum dispăream în pădure.

Dunn își mută ochii spre orizont. Eu, reflexiv, m-am simțit ușurat să aflu că mai erau suflete pe lume ce nu pregetau să ajute atunci când era nevoie.

Apoi, el continuă :

- Cu banii luați pe una dintre bijuterii, am plătit un barcagiu să mă ducă la Tsuna, apoi un altul, la Paya. Acolo, nerăbdător, am dat fuga în port, la corăbiile ce auzisem că urmau să plece spre pământurile de dincolo de ghețuri,

însă n-am găsit nici una care să întindă pânzele înainte de două săptămâni. Nevoit să aștept, am mers în târg după o hartă a Insulelor Unyo, ceva care să-mi dea o idee despre forma, întinderea și localizarea acelor ținuturi de care n-auzise nimeni de pe continent și să mai fac rost de bani pentru adăpost și mâncare pentru zilele următoare. Primul negustor căruia i-am arătat pandantivul, mi-a oferit prețul unui sac cu orez, al doilea, echivalentul a cinci purcei de lapte, al treilea, prețul unui mânz sănătos de un an și jumătate. Suficient cât să acopăr cheltuielile imediate – mi-am zis pregătindu-ma să accept ultima ofertă - când deodată am simțit agitație în mulțime și, uitându-mă într-acolo, am observat o ceată de bărbați cum intra în piață, zăngănindu-și belicos săbiile. Un culoar se creă atunci între mine și aceasta … Și instinctiv, am știut că intrasem în necazuri.

Pe un ton agresiv, indivizii mi-au cerut să le spun cine eram, însă, până să mă hotărăsc eu, dacă să încerc să le explic că nu eram un răufăcător sau mai bine să nu scot o vorbă, ei au și tăbărât pe mine în țipetele gloatei. Cu toate că gândul la Esther și la parintii mei, care așteptau acasă fără vești, îngrijorați de soarta mea, îmi dăduse ceva putere să umblu, mental eram încă slab, nepregătit pentru luptă, cedând după o mică rezistență și leșinând după ce am fost izbit în cap de un obiect tare. Când m-am trezit, eram în temniță, acuzat de furtul bijuteriilor găsite asupra mea. Nimeni nu m-a întrebat de unde le aveam, în schimb m-au înștiințat prin semne că urma să fiu decapitat, fapt ce evident m-a înspăimântat și m-a smuls din amorțeală. În aceeași noapte, mituind paznicii cu ultimele bijuterii - ascunse în tălpile încălțărilor - am fost iar liber … și într-un ceas, înapoi la docuri, șontăcăind prin ploaie spre corabia ce urma să ridice ancora în zori și înduplecându-l pe Capitan să mă primească la bord cu inelul pe care-l păstrasem anume, gata să părăsesc acele locuri și să mă întorc la cei pe care-i iubeam.

Insulele Unyo … (mi-am zis eu). Într-adevăr, nici eu n-auzisem vreodată de ele. Oare de ce se țineau izolați locuitorii lor ? De ce priveau cu dușmănie oamenii de pe continent ? Să fi avut de suferit de pe urma lor ?

Am înălțat din umeri.

- Și experiența s-a încheiat fără alte neplăceri ? am mai întrebat.

- Datorită Căpitanului, care a fost om de cuvânt, acoperindu-mă când au venit patrulele să cerceteze vasul și ulterior, în larg, refuzând să cedeze presiunilor echipajului, care, după un incident cu niște arme, striga să fiu spânzurat sau azvârlit peste bord, suspectându-mă de rele intenții, drumul până la Marile Ghețuri a fost relativ liniștit și la o lună de la plecarea de pe Insule, opream în primul port al lumii mele ca să înlocuim velele și catargul rupt. De acolo însă, totul a început să se încurce, să se înnoade. După ce corabia a fost sechestrată în următorul port pentru neplata unor taxe vamale, a trebuit să schimb mai multe vase, aproape câte unul în fiecare anotimp. Furtuni, reparații, revolte, devieri de curs, schimbări de pavilioane, încărcări, descărcări, incendii. Chiar și două atacuri piratерești din care abia am scăpat viu. Însă, iar am avut noroc cu carul și într-un final, am ajuns acasă.

Nu-ți pot descrie cu câta bucurie înotam spre coasta pe care o cunoșteam pe de rost, cu ochii la locul în care petrecusem atâtea ceasuri fericite cu Esther și, fericit că răzbisem și mă întorceam acasă, îmi spuneam că acum puteam da uitării tot chinul separării și începe o viață nouă împreună, fără conflicte ce nu ne priveau, în schimb, binecuvântată cu acceptul si susținerea ambelor familii, așa cum îmi dorisem și cum ar fi trebuit să fie de la bun început. Nu mai eram același om care plecasem, iar schimbarea o simțeam până în ultima fibră, căci în timpul petrecut printre străini, mă întărisem, mă maturizasem, parcursesem pas cu pas calea transformării unui băiat în bărbat. Înțelegeam acum altfel faptul de a ascunde legătura mea cu Esther de cunoștința tatei și a Marchizului

și rușinat, eram hotărât să îndrept greseala, să fac lucrurile așa cum se cuveneau, înainte ca acestea să iște furtună și să lovească în cele mai importante ființe pentru mine.

Iesind pe țărm, am alergat întâi acasă ca să-i liniștesc pe mama și pe tata, având în plan să merg la Esther pe urmă, după ce mă spălam și mă îmbrăcam decent, căci, deși ardeam de dorul său, nu mă puteam înfățișa la ea așa cum debarcasem. Murdar și pletos cum eram, Esther nu m-ar fi recunoscut și nu voiam să o sperii. De altfel, cine m-ar fi recunoscut atunci ? Nici tata, cu certitudine ! am râs în barbă, spunându-mi totodată că trebuia să fiu cu grijă când aveam să apar înaintea alor mei, ca nu cumva să le provoc un infarct la vârsta lor.

Acasă, însă, nu m-a întâmpinat nimeni, nici la poartă, nici înăuntru, locul fiind plin de praf și pânze de păianjen, ca și cum Stăpânul și toată familia plecaseră de acolo cu multă vreme în urmă ... Uimit, am mers la locuințele servitorilor, unde l-am găsit pe Ingo, care lucra în grădină și care m-a privit năuc și speriat, de parcă văzuse o stafie când l-am strigat pe nume.

- Ingo, unde-s ai mei ? Unde a plecat toată lumea ?

El n-a putut articula nici un cuvânt până nu s-a convins că eu eram, în carne și oase.

- Tinere Stăpân ! Trăiești ? Trăiești de-adevăratelea ?!

- Da, trăiesc ! Unde e tata ?

- Tinere Stăpân ... Ce nenorocire ...

Mi s-au tăiat genunchii aflând că mama se prăpădise de inimă rea la câteva săptămâni după naufragiu și tata ceva mai târziu.

Imersat în amintirile acelea, Dunn își lăsă chipul în mâini. Eu, înghițind nodul pus în gât, m-am uitat la el cu toată mila.

- Apoi, auzind că lipsisem doi ani, (vaai … bătrânul din Unyo avusese dreptate și în privința asta …) înfricoșat de cele ce s-ar fi putut întâmpla cu

Esther, am luat-o la goană spre reședința Marchizului, în pofida împotrivirii lui Ingo, care, auzind numele fetei ieșindu-mi de pe buze, căutase să mă oprească, rugându-mă să nu mă duc, să nu înrăutățesc lucrurile cu acesta. Mie însă, care nu bănuiam amploarea nenorocirii, nici nu-mi păsa că nu eram binevenit acolo și că nu trebuia să dau buzna, ca un bădăran. Trebuia să o văd pe Esther *imediat*, să știe că eram nevătămat și că, în tot acest timp, gândurile îmi stătuseră numai la ea. După atâta chin și așteptare, nimeni nu mă mai putea opri să-i cad la picioare și să o implor să mă ierte pentru a fi lipsit atât de mult de lângă ea - nici măcar tatal ei de ar fi fost acasă - și astfel, alergam prin încăperile palatului, cu străjile pe urmele mele, tot mai puține la număr după fiecare încăierare, strigând după Esther și așteptând să-mi iasă în întâmpinare bucuroasă în oricare moment.

Însă, nici un răspuns de nicăieri. Nici din palat, nici de pe terasă, nici din pavilion, nici din parc. Nici măcar de la servitorii strânși în spatele meu pe alee, uitându-se muți și înfricoșați la mine ca la o arătare ieșită din pădure. Neavând vreme de holbeala lor, am vrut să caut mai departe, însă recunoscând-o deodată printre ei pe guvernanta lui Esther, am mers la ea întrebând-o direct :

- Unde e Esther ?

Femeia m-a privit abia abținându-și lacrimile. Apoi a izbucnit într-un plâns nervos, iar pe mine m-a trecut un fior cumplit observând pe chipul ei aceeași expresie pe care o avusese și Ingo când întrebasem de tata. Nu ... Nu se putea ...

- Unde e Esther ?! am strigat cu inima strivită în menghina unei frici oribile, incapabil să mă controlez.

Hohotele ei încărcate cu suferință năsteau deja în mine un gând pe care nu voiam să-l aud.

- Esther ... Esther nu mai este, Stăpâne Dunn.

Femeia a șoptit cuvintele atât de slab, încât abia le-am auzit. Mai bine zis, le-am citit pe buzele sale, căci de auzit nu mai auzeam nimic în afara zgomotelor, ca de corabie prinsă între ghețari, în care-mi era zdrobit sufletul.

- Spune-mi ce s-a întâmplat ! Spune-mi ce s-a întâmplat !! am urlat în tăcerea mormântală, ținându-mă cu greu să nu alunec spre punctul de cedare.

Să nu aluneci în abis, când tot ce avusese însemnătate în viața ta fusese spulberat într-o clipită … Când fundamentul solid pe care te sprijineai cu încredere pentru a-ți împlini visele, se transformase brusc în nisip și dispăruse luat de viitură … Exista vreo ființă omenească în stare să se mai țină tare în asemenea situație ?

- Când marea a aruncat pe țărm rămășițele corăbiei voastre - spuse femeia frângându-și mâinile - tatăl vostru a trimis imediat mai multe echipaje de salvare, însă, în pofida tuturor eforturilor, nici o veste n-a venit să liniștească sufletele celor de acasă. Apele șterseseră orice urmă a naufragiaților, lăsându-le familiile în deznădejde și durere.

Însă … Esther nu putea accepta vrerea sorții. Refuza să creadă că vă pierduse și n-avea să vă mai vadă vreodată. Cu ochii la orizont, ea stătea pe țărm zile și nopți neclintită. N-a încetat nici o clipă să spere că ați scăpat cu viață și că într-o zi vă veți întoarce. Dar nenorocirea a lovit-o precum un trăznet și curând după aceea, s-a îmbolnăvit …

Esther n-a dorit să trăiască fără dumneavoastră, Stăpâne Dunn. Nevoia de a știi că existați a fost mai importantă decât propria viață. S-a stins cu inima frântă și numele vostru pe buze, la două luni după ce Casa Voastră v-a anunțat oficial pieirea în naufragiu.

O dată în plus, Dunn rămase prizonier în trecut. Eu, mișcat de nenorocirea sa, m-am întrebat dacă să-l las să continue sau nu.

- Apoi, m-am întors acasă … (reluă). În locul acela pustiu, unde am aflat de disputa tatălui meu cu Marchizul, ce venise a-i cere explicații legate de

purtarea mea. M-a surprins că tatăl lui Esther aflase despre asta, însă, aflând și de reacția tatei - care, deși nenorocit de presupusa mea moarte, a respins ferm zvonurile, afirmând că fiul său n-ar fi făcut niciodată asemenea lucruri - m-am adâncit și mai mult în depresie, uitând să mai întreb de unde aflase.

Dunn … Dunn cu adevarat a fost zdrobit de soartă - mi-am zis cu gândul la recunoștința pe care acesta i-o purta tatălui, nu doar pentru tăria cu care-i apărase memoria împotriva denigrărilor, ci și pentru încrederea nestrămutată ce o avusese în el, chiar și în împrejurări neclare și potrivnice. Dunn trebuia să-și fi iubit mult părinții ca să se simtă atât de vinovat pentru cele întâmplate.

- Însă, nici acolo nu s-a oprit tăvălugul nenorocirilor noastre. Din spirit de solidaritate cu Marchizul, Vechea Aristocrație și-a dat arama pe față. A impus boicot pe toate produsele noastre și în scurt timp, familia a intrat în faliment. Tata a pierit devastat, iar numele meu a rămas pătat pe vecie.

Sfâșietor … Cum îndurase Dunn și asta, după toate prin câte trecuse de când plecase pe mare ?

- Și Marchizul ? Te-a căutat după ce te-ai întors ?

Nu era salvarea pe care o căutam, dar tot era ceva. Dunn, ridicând capul, încercă să se adune.

- El, nu ... Însă, în locul lui, a venit altcineva ... O persoană la care nu m-am așteptat deloc ... Și care am crezut, inițial, că venise să mă sprijine ca prieten, să-mi dea putere să îndur totul ... Dar care a făcut ca prăpastia în care cădeam să devină și mai adâncă ...

Prieten ? Vald ? am presupus eu.

- Vald ... Care, cu o atitudine rece ca gheața, pe care nu i-o mai simțisem niciodată, m-a acuzat de lipsă de caracter, fiindcă nu mă dusesem la Marchiz ca un gentleman să-i cer permisiunea de a-i curta fiica și ruinasem reputația lui Esther, cerându-i să ne vedem în secret, pe la spatele tatălui ei ... Nu știam de

unde aflase, însă, auzind, m-am târât la picioarele lui, implorându-l să mă asculte, deoarece adevărul nu era acela.

- Am iubit-o pe Esther ! Am iubit-o cu toată inima ! N-am vrut niciodată să-i cauzez nici cel mai mic rău !

- I-ai patat numele ... I l-ai terfelit in noroi ... Cum ai putut ?

- Am iubit-o, Vald ! N-am vrut sa fac asta ! Știam că greșesc ! Voiam să îndrept totul !

- Să îndrepți ceea ce știai că nu mai putea fi îndreptat ... Știai că nu vei putea fi niciodată cu ea ! Știai că familia ei nu te va accepta niciodată ! De ce ai umilit-o ?!

- N-am vrut să o umilesc ... Cum să fac una ca asta ? Te implor, Vald, crede-mă ! Mă știi de atâta vreme !

El însă m-a împins cu dezgust, numindu-mă o rușine pentru Casa tatălui meu și m-a provocat la duel. Cu cea mai adâncă umilință, mi-am cerut iertare pentru lipsa-mi de judecată de atunci, admițând față de el și față de mine însumi că eram a worthless, the most despicable, undignified man și vinovat de moartea lui Esther. Vald a replicat impenetrabil că nici o părere de rău n-o mai putea aduce pe Esther înapoi.

Da, timpul nu mai putea fi dat înapoi … Însă oare nu tot ce ni se întâmpla era menit dinainte să ni se întâmple ? Chiar puteam alege altfel decât eram împinși să alegem ?

- Ca un om de lume ce încă mă simțeam a fi, am acceptat duelul, deși nu eram prea bun la luptă pe vremea aceea; însă nici de-aș fi fost, n-aș fi putut lupta în starea în care eram. Am fost atins în coaste și căzând în genunchi, am așteptat lovitura de gratie, dar cum aceasta întârzia, am ridicat ochii. Văzându-l pe Vald ezitând, i-am cerut încă o dată să mă creadă, să accepte că nu puteam minți cu sabia deasupra capului, însă el continua să mă privească ca pe un vierme împotmolit în noroi, fără să facă o mișcare. Când n-am mai putut să-i îndur privirea, l-am implorat să-mi pună capăt agoniei, apoi, i-am ordonat să o facă, strigând la el cu toată puterea până ce, scârbit de nevolnicia mea, el m-a lovit cu mânerul, lăsându-mă inconștient în ploaie.

Văzând scena în minte, nu mi-am putut stăpâni un fior. Vald acela … Atât de lipsit de inimă …

- Nu știu de ce nu m-a ucis atunci ... Poate pentru că n-a vrut să-și mânjească sabia cu sângele unui mizerabil sau poate fiindcă a crezut că viața îmi va fi o pedeapsă mai grea decât moartea. Însă, ar fi trebuit să o facă. Era *îndreptățit* să o facă, deoarece eu cu mâinile mele o ucisesem pe Esther.

Îndreptățit ? m-am zis eu nedumerit. Însă, încă o dată, trebuia să-i deviez gândurile de la Esther.

- Și, până la urmă, ai aflat de unde știa de voi ?

Tactica a mers. El, închizând puțin ochii, se concentră pe întrebare.

- Răspunsul a venit tot de la Ingo, care mi-a spus că, după naufragiu, Aren încercase din nou să mă substituie în inima lui Esther și care, văzându-se iar respins, hotărâse probabil să se răzbune.

- Spunând Marchizului despre voi ?

- Împrăștiind zvonuri care, evident, aveau să ajungă și la Marchiz. Nemernicul plănuise să nimicească ambele familii.

Ah … Cum altfel ? Ce știau să facă indivizii de teapa asta, dacă nu doar rău ?

- Și Aren acela ? Mai era pe acolo atunci ?

Obrazul lui Dunn se crispă. Chiar și numele îi provoca mânie și repulsie.

- M-am înnegrit de furie auzind zvonurile vehiculate în lipsa mea și de îndată ce-am fost în stare să umblu, am plecat în căutarea lui. Voiam să-l ucid, să-i smulg inima de catran din piept și apoi, să mă ucid și pe mine. În iadul în care ardeam eu, aveau să ardă și rămășițele lui. Eram nebunia personificată.

Cine n-ar fi ? l-am compătimit eu.

- L-am găsit într-o tavernă, bând cot la cot cu alți neisprăviți ca el și înghesuindu-l într-un colț, i-am pus pumnalul în gât.

- Am venit să te ucid, Aren. Știi de ce.

Însă netrebnicul era și laș. A început să tragă de timp, sperând că va scăpa.

- Dacă e din cauza zvonurilor, te înșeli ! Eu n-am avut nimic a face cu ele, nu știu cine le-a scos !

- Minți cu nerușinare, canalie - am spus apăsându-i lama pe carotidă, hotărât să curăț pământul de o buruiană dăunătoare. Minți ca un ticălos ce ești !

- N-am de ce să mint ! strigă el arogant. Fiindcă nu eu i-am dat întâlniri pe ascuns în pădure ca un fiu de grăjdar !

- Era un înger neatins de mizeria lumii, iar tu, lăcustă nemernică, ți-ai permis să-i întinezi reputația din pricină că te-a refuzat de prea multe ori. Ar fi trebuit să-ți crăp capul atunci în loc să te avertizez doar.

- Eu n-am crezut niciodată ce se vorbea despre tine, Dunn ! Vald însă bănuia ceva dinainte de plecarea ta !

Vald ? ... De ce-l băga în asta ?

- Vald n-ar pleca niciodată urechea la mârșăvii. Are prea multă demnitate ca să ia în seamă bârfe de cârciumă. El știe că sunt un gentleman și că nu m-aș coborî niciodată atât de jos. Însă, pe cei de teapa ta, târâtură, gunoi abject, nu-i cunoaște prea bine și s-a lăsat influențat de minciunile tale ! m-am năpustit eu în gâtlejul lui ca să termin mascarada infamă.

- Vald n-ar fi ascultat niciodată de mine, dacă n-ar fi avut îndoielile lui ! N-a crezut niciodată în originile-ți nobile ! Știe că nu faci parte din lumea noastră și că ești doar un câine de pripas !

Nu voiam să ascult asemenea aberații și să le las să mi se strecoare în suflet. Chiar dacă Vald, suflet onest, avea să mă trateze ca pe un vierme întreaga viață, asta era doar între mine și el, el fiind singurul căruia îi admiteam dreptul de a mă judeca și disprețui. Nu puteam însă tolera să fiu bătaia de joc a unui becisnic. Acest individ meschin n-avea să apuce încă o zi în care să-și verse otrava și asupra altor suflete inocente și plăpânde.

- Ai făcut tot ce-ai putut ca să nenorocești cea mai frumoasă floare, să ruinezi prestigiul tatălui meu și pe al meu și crezi că am să las un ticălos ca tine să facă și mai mult rău ?

- Esther trebuia să fie a mea !! Marchizul îmi promisese mâna ei !

- Marchizul n-ar fi promis-o niciodată pe Esther unei paiațe ca tine. Are mai multă judecată decât ai putea strânge tu într-o sută de vieți.

- Nu o poți aduce înapoi ! țipă el jalnic. Și nu vei obține nici o satisfacție tăindu-mi gâtul ! Nu eu am ucis-o ! Eu am iubit-o, chiar dacă m-a respins de fiecare dată !

- Mizerabile, nu meriți să trăiești ! am încheiat eu bâlciul degradant, pregătindu-mă să-l țintuiesc de zid.

- Vald ! Vald ! Oprește-l ! Ia-l de pe mine ! Știi că nu e adevărat ce spune ! Vrea să mă scoată pe mine vinovat ! Vald !! Vald !! cerși el patetic ajutor de la cel care tocmai intrase pe ușă.

- Dă-i drumul, Cavalere. Dă-i drumul ! se auzi din prag vocea joasă și gravă a lui Vald.

M-am forțat să-mi descleștez mâna de pe pumnal și să-mi vin în fire. L-am lăsat pe nenorocit să fugă și m-am întors spre Vald.

- Vald, trebuie să mă crezi ! Îți jur pe mormintele parintilor mei ! Esther a fost tot ce am iubit mai mult pe lume !! Trebuie să mă crezi !!

- Ar trebui să părăsești aceste locuri, Dunn și să nu te mai întorci niciodată.

În ochii lui nu era nici ură, nici dispreț. Nici măcar răceala de gheață cu care-mi vorbise ultima oară, când venise să mă ucidă. Era înstrăinare. Nu mă mai cunoștea. Nu voia să mă mai cunoască.

Atunci mi-am dat seama că fata pe care o iubise Vald fusese Esther ... Iar lumea mea s-a prăbușit cu totul.

Am plecat să rătăcesc după sufletu-mi pierdut.

***